

И тъй, ако искате да разберете смисъла на Любовта въ живота, да бъдете щастливи, трѣбва да живѣте по новия начинъ, съ нови методи и правила. Не живѣте ли така, никой въ свѣта не може да ви обича. Ако вие носите отрицателното въ себе си и се съмнѣвате въ всѣки човѣкъ, какъ ще ви обичатъ хората? Единъ необикновенъ човѣкъ може да ви обича, но единъ обикновенъ човѣкъ не може да ви обича. Вие не можете да обичате умрѣлия човѣкъ, който е започналъ да се вмирисва; вие не можете да обичате развалената храна; вие не можете да обичате скжсанигѣ дрехи; вие не можете да играете хоро съ единъ човѣкъ, на когото кракътъ е счупенъ. Това е новото разбиране.

Днесъ всички хора говорятъ за старата Истина въ свѣта. Казвамъ: старата Истина, това е онази мъртва материя, която се тѣпчи отъ вѣкове насамъ. Божественото, обаче, седи надъ всички врѣмена и години. То никога не умира, а вѣчно живѣе. Този е новиятъ възгледъ, който хората трѣбва да възприематъ. Съврѣменнитѣ хора често се обезсърдчаватъ. Защо? — Тѣ се стремятъ къмъ новото, но като не могатъ да го постигнатъ изведнѣжъ, отпадатъ духомъ. Не, човѣкъ трѣбва да се научи правилно да носи страданията. Каквото страдание и да му дойде, да каже: „Радвамъ се, че ме сполетѣ тази скръбъ, това страдание“. Човѣкъ расте и се развива въ скръбъта, но трѣбва да има и радостъ въ себе си. Радостта трѣбва да бжде винаги въ тилъ, а скръбъта — на фронта. При скръбъта човѣкъ мисли, разсждава, и по такъвъ начинъ той се развива и расте. Азъ не говоря за онази скръбъ, която сломява човѣка. Тя е лишена отъ радостта. Азъ говоря за онѣзи моменти въ живота на човѣка, когато радостта е въ тилъ, а скръбъта — на фронта. Такъвъ човѣкъ издържа всичко, като храбъръ войникъ. Имайте търпѣние, и вие спокойно ще изнесете страданията си, колкото и да сж голѣми.